

τέρα νήσῳ Ἀμποῦ. Πρὸ τινῶν ὅμως ἐτῶν οἱ Ἄγγλοι ἐπεξέτειναν τὴν κυριαρχίαν τῶν ἐπ' αὐτῶν· ἔκτοτε δὲ ἔπαυσεν ἡ ἀνθρωποφιλία ἐκεῖ.

ΜΥΡΤΙΣ.

Λήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Συνέχεια)

Ὁ Κλεομένης, ἀκούσας ὅτι τόσον δύσκολον ἦτο τὸ μέχρις Ἑλλάδος ταξίδιον, ἡσθάνθη μίαν βαρεῖαν ἀπελπισίαν εἰς τὴν καρδίαν του. Δὲν θὰ ἐξανάβλεπε λοιπὸν τὴν Μύρτιν ποτέ; Δὲν θὰ εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τῆς εἴπῃ τί κακὸς θάνατος τὴν ἐπερίμενεν, ἂν δυσηρέσται τὴν κυρίαν της; Ἄϊω Ἀθηναῖ! τόσον πλέον ὀργίζεσαι καθ' ἡμῶν;» ἀνεφώνησεν ἐπὶ τέλους.

Ὁ γέρον δούλος ἔσειε λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν του, λέγων· «Ἐγὼ προσευχήθην ἐπιμελῶς εἰς τὸν Δία καὶ εἰς ὅλους τοὺς θεοὺς κατὰ σειράν, ὅπως μὲ βοηθήσουν εἰς τὴν ἀθλιότητά μου, ἀλλ' εἰς μάτην. Αὐτοὶ εἶναι εὐτυχεῖς καὶ δὲν σκοτίζονται μὲ τὰ ἰδικά μας δάκρυα!»

— Τότε θὰ φροντίσω νὰ εὕρω θεὸν ὃ ὁποῖος νὰ ἀκούῃ τοὺς στεναγμοὺς παντὸς ἀνθρώπου! εἶπεν ὁ Κλεομένης πλήρης πικρίας καὶ ἀγανακτήσεως. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπεχαιρέτησεν ἀποτόμως τὸν γέροντα, καὶ ἤρχισε νὰ βαδίζῃ ταχέως, χωρὶς νὰ ἐξέυρῃ ποῦ ἐπήγαινε, διὰ νὰ ἐλαφρωθῇ εἰ δυνατόν ἡ ἀναστατωμένη του καρδιά. Μετ' ὀλίγον εὐρέθη παρὰ τὸν Τίβεριν ποταμόν, καὶ παρετήρησε μερικὰ πλοῖα ἀραγμένα ἐκεῖ. Ἡ ἰδέα ἀμέσως τοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν — διατί νὰ μὴ κυττάξῃ νὰ ἐπιβιβασθῇ εἰς ἓν ἀπὸ αὐτὰ καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ ὡς ναύτης, διὰ νὰ κερδίσῃ τοῦλάχιστον τὸν ναῦλον του μέχρι τῆς Ἑλλάδος; Πλησιάζει λοιπὸν εἰς ἓν πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐξεφόρτωνε, καὶ προσφέρεται νὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐκφόρτωσιν. Ἐνῶ δὲ ἐργάζετο ἐκεῖ, ἤκουσεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὅτι τὸ πλοῖον αὐτὸ μόλις εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, καὶ ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Ἡ καρδιά τοῦ Κλεομένου ἤρχισε νὰ πάλῃ μὲ συγκίνησιν καὶ ἐλπίδα, ἥτις νῆξήθη ὅταν ἤκουσεν ὅτι εἰς ἀπὸ τοὺς ναῦτας εἶχεν ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὸ πλοῖον. Ἐδῶ λοιπὸν ἠνοίγετο μία μοναδικὴ εὐκαιρία δι' αὐτόν, ἂν μόνον ἠδύνατο νὰ λάβῃ τὴν θέσιν τοῦ ναύτου ἐκεῖνου!

Καθ' ὅλην λοιπὸν τὴν ἡμέραν ὁ Κλεομένης ἐργάσθη τόσον λαμπρά, ὥστε τὸ ἐσπέρας ὁ πλοίαρχος τοῦ εἶπε νὰ ἐπανεέλθῃ καὶ τὴν ἐπομένην διὰ νὰ ἐργασθῇ. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ παῖς ἦλθε πρῶ-

τος τὸ πρωῒ! Τὴν μεσημβρίαν λοιπὸν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἀνεπαύοντο, κατάρθωσε νὰ ὁμιλήσῃ ἰδιαιτέρως μὲ τὸν πλοίαρχον καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν παραλάβῃ ὡς ναύτην. Ὁ δὲ πλοίαρχος, ἂν καὶ ἐδίστασε κατ' ἀρχὰς ἕνεκα τῆς νεότητος τοῦ παιδός, συλλογισθεὶς ὅμως πόσον πιστῶς ἐργάζετο, ἐσυμφώνησε νὰ τὸν πάρῃ.

Αἱ ὀλίγαι ἡμέραι, αἵτινες ἐπέρασαν, ἕως οὗ ἐτοιμασθῇ τὸ πλοῖον διὰ τὸ ταξίδιον, ἐφάνησαν εἰς τὸν ἀνυπόμονον Κλεομένην ὡς τόσοι μῆνες. Ἐπὶ τέλους ὅμως, τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα καὶ ἄραντες ἤρχισαν νὰ καταπλέουν τὰ κίτρινα καὶ πηλώδη ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, πρὸς τὴν κυανὴν θάλασσαν. Ἡ καρδιά τοῦ Ἑλληνόπαιδός ἐπαλλε μὲ χαρὰν καὶ ἐλπίδα· τὸ μέλλον τοῦ ἐφαίνετο τώρα ῥοδινώτερον παρὰ πρὶν. Θὰ εὕρισκε τὴν Μύρτιν θὰ ἐργάζετο ὀλίγα ἔτη διὰ νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ἀπελευθέρωσίν της, καὶ τότε πλέον θὰ ἔζων ἐλεύθεροι καὶ εὐτυχεῖς εἰς τὰς ἀγαπητάς των Ἀθήνας!

— Γενοῦ μοι βοηθός, ὦ Ἀφροδίτη! ἀνεφώνησεν ἰστάμενος παρὰ τὴν πύραν, ἐὰν ἡ Παλλὰς ἦναι ὠργισμένη, σὺ τοῦλάχιστον ἔσο εὐμενής!

— Ποῖον ἐπικαλεῖσαι αὐτοῦ, παιδί; τὸν ἥρωτησεν ἀποτόμως εἰς ἀπὸ τοὺς ναύτας. Οἱ Διόσκουροι* πρέπει τώρα νὰ ἦναι οἱ προστάται σου, ἀφοῦ ἔγεινες ναυτικός.

— Ἐνόμιζα ὅτι ἡ Ἀφροδίτη ἦτο ἡ θεὰ τῶν ναυτῶν, εἶπεν ὁ Κλεομένης, κάπως ἐντροπαλῶς.

— Μπα! ἡ Ἀφροδίτη εἶναι διὰ τὴν ξηράν, ἡμεῖς ἐδῶ εἰς τὴν θάλασσαν ἔχομεν τοὺς Διόσκουρους!

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ὅλην ἡ ἐργασία τοῦ πλοίου, καὶ οἱ ναῦται ἐκάθησαν μαζὺ εἰς τὸ καταστρώμα, εἰς ἐξ αὐτῶν εἶπεν·

— «Ἄ, νὰ σὰς εἰπῶ, ἔπρεπε νὰ ἦσθε μαζὺ μου τὸ τελευταῖον ταξίδι τὸ ὁποῖον ἔκαμα ἀπὸ τὴν Σιδῶνα. Ἦτο τὸ χειρότερον ταξίδι ὅπου ἔκαμα ποτὲ μου. Εἴχαμεν μέσα ἀπόσπασμα στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι συνώδευσαν μερικοὺς δεσμίους· καὶ ὅλοι μας, καὶ στρατιῶται καὶ ναῦται, ἐφοβήθημεν τὴν τρικυμίαν. Ἦτο ὅμως ἓνας μόνον, ὃ ὁποῖος δὲν εἶδεινε φόβον, καὶ αὐτὸς ἦτο φυλακισμένος. Αὐτὸς ἐφαίνετο ἀτάραχος καὶ ἀνδρείος, μᾶς ἔλεγε νὰ τρώγωμεν διὰ νὰ μὴ ἀδυνατήσωμεν, παρεκάλεσε τοὺς στρατιώτας νὰ μὴ θανατώσουν τοὺς δεσμίους, καὶ μᾶς ἐβεβαίωσεν ὅτι ἂν κάμῃ ἕκαστος τὸ καθήκον του καὶ ἔχη πίστιν εἰς τὸν Θεόν, θὰ σωθῶμεν ἀπὸ τὴν καταστροφὴν.»

* Σημ. Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, ἡμίθεοι, ἀφ' ὧν ὀνομάσθησαν καὶ δύο δίδυμοι ἀστέρες.

— Θεόν; θέλεις νὰ εἶπης τοὺς Διοσκούρους! εἶπεν ἄλλος ναύτης.

— Ὅχι, ἐννοῶ τὸν Θεόν, ὅστις ἔκαμε τὰ ἄστρα, καὶ αὐτοὺς τοὺς Διοσκούρους, καὶ ἔδωκεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους σφίαν, ὥστε νὰ διευθύνουν τὰ πλοῖα των συμφώνως μὲ τὰ ἄστρα!

— Ὅλοι οἱ ναῦται ἐσήκωσαν τὰς κεφαλὰς των καὶ ἐκύτταζα τὸν ὁμιλοῦντα.

— Τότε λοιπὸν ἐγκαταλείπεις τοὺς πατρώους θεοὺς; ἀνεφώνησεν εἰς.

— Ἀδελφέ, δὲν εἶναι νέος Θεὸς αὐτὸς προσσέτι δὲ εἶναι παντοδύναμος καὶ δύναται διὰ μιᾶς νὰ ἡσυχάσῃ τὴν θάλασσαν.

— Ἀλήθεια;

— Ναί, καὶ εἰς τέτοιαν τρικυμίαν ὅπου εἴμεθα τότε, διεφύγαμεν βέβαιον θάνατον καὶ ἐφθάσαμεν ὅλοι ἀσφαλῶς εἰς τὴν ξηράν, καθὼς καὶ μᾶς προεῖπεν ὁ Παῦλος.

Καὶ ἔπειτα διὰ μακρῶν ἐξήγησεν εἰς αὐτοὺς ὁ ναύτης οὗτος, πῶς διεσώθησαν τόσον θαυμασίως, καὶ πῶς εἶχε πεισθῇ ὅτι ὁ Θεὸς τοῦ Παύλου ἐκείνου ἦτο ὁ μόνος ἀληθὴς Θεός, καὶ ὅτι ὅλοι οἱ ἄλλοι θεοὶ ἦσαν μόνον εἰδῶλα ἄψυχα.

Οἱ ἄλλοι ναῦται τὸν ἠκροάσθησαν, μὲ ἐκπληξιν καὶ μὲ ἱκανὴν ἀγανάκτησιν, καταπολεμοῦντα οὕτω τοὺς ἀγαπητοὺς των θεοὺς· ἀλλ' αὐτὸς ἦτον ὁ δεξιώτερος ναύτης καὶ ὁ δραστηριώτερος μετὰ τῶν, ὥστε εἶχον καὶ κάποιον σεβασμὸν πρὸς αὐτόν. Τότε αἰφνης ὁ πλοίαρχος τοὺς ἐκάλεσε διὰ μίαν ὑπηρεσίαν, καὶ ἡ ὁμιλία διεκόπη. Ὁ Κλεομένης ὅμως ἐθησαύρισε τοὺς λόγους αὐτοὺς εἰς τὴν καρδίαν του· τοῦ ἐφαίνετο, ὅτι αὐτόν τὸν Παῦλον τὸν εὗρισκε παντοῦ, ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαινε.

ΚΕΦ. Η'.

Ἡ Βαλερία ἐκάθητο εἰς τὸν θάλαμόν της, περικυκλωμένη ἀπὸ δούλας, αἵτινες ὅλαι ἦσαν ἐνησχολημέναι εἰς τὸν καλλωπισμὸν τῆς νεαρᾶς των κυρίας· αὕτη ὅμως δὲν ἐφαίνετο εὐχαριστημένη μὲ τὰς ὑπηρεσίας των.

— Πόσον δυσάρεστα εἶναι αὐτὰ τὰ Ἀθηναϊκὰ δωμάτια! ἀνεφώνησε μὲ δυσθυμίαν· ἔχει τόσον φῶς ἐδῶ, ὥστε τυφλώνεται κανεὶς. Καταβίβασε αὐτὸ τὸ παραπέτασμα, ἐπρόσθεσεν εἰς μίαν τῶν δουλῶν.

— Καὶ δὲν εὐχαριστήθη διόλου ἀπὸ τὸ λουτρόν μου, ἐξηκολούθησε· ἀφοῦ ἡ κυρὰ Μύρτις δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη μὲ τὰ μῦρα!

— Ἡ Μύρτις τὸ παίρνει πολὺ ἐπάνω της, καλὴ μου κυρία, εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος, ἥτις τὴν

ἐκτένιζε, καὶ ἡ ὁποία εἶχε λόγους νὰ ἐχθρεύεται τὴν ἀποῦσαν Ἑλληνόπαιδα.

— Νομίζεις, Φουλβία; εἶναι βέβαιον ὅτι τὴν ἐσυμπάθησα αὐτὴν τὴν κόρην κατ' ἀρχάς, καὶ ἔως τὸ ἐνόησε.

— Μάλιστα, καὶ καυχᾶται διὰ τοῦτο καὶ λέγει ὅτι ἡ κυρία της τὴν ἔχει εἰς μεγάλην ἀνάγκην καὶ ὅτι τὸ ἰδικόν της γοῦστο ἀκολουθεῖτε εἰς τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὸν καλλωπισμὸν σας, κυρία μου, εἶπεν ἡ Φουλβία μοχθηρῶς.

Ἡ Βαλερία ἐρυθρίασε μὲ ὀργήν. «Ἄ, ἔτσι; καυχᾶται λοιπὸν διὰ τὴν Ἑλληνικὴν της καλαισθησίαν, εἶ!» Καὶ ἤρπασεν ἀνθοδέσμην τὴν ὁποίαν τῆς εἶχε προετοιμάσει ἡ Μύρτις τὴν προῖαν καὶ τὴν κατεπάτησε χαμαί, διότι ἂν ἡ Μύρτις ἐκαυχᾶτο διὰ τὴν καλαισθησίαν της, βεβαίως θὰ ἐκατηγόρει τὴν καλαισθησίαν τῆς κυρίας της.

Ἡ Μύρτις, πρὶν ἐξέλθῃ εἰς τὴν ἀγοράν, ὅπου τὴν εἶδομεν εἰς προηγούμενον κεφάλαιον, εἶχεν ἐτοιμάσει τὴν Ἑλληνικὴν ἐνδυμασίαν, τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ φορέσῃ ἡ Βαλερία, ἥτοι ἐνδυμα κροκοβαφές, ζώνην πεποικιλμένην μὲ μαργαρίτας καὶ πέδιλα ὁμοίως ἐστολισμένα. Ἡ Βαλερία λοιπὸν τώρα ἰδοῦσα τὸ ἐνδυμα εἶπε μὲ ὀργήν,

— Πάρε το ἀπ' ἐδῶ! Δὲν θὰ τὸ φορέσω σήμερον. Ἐ, μὰ πῶς μὲ βασανίζεις μὲ τὸ κτένισμά σου, Φουλβία!

— Λυποῦμαι πολὺ, κυρία μου, λέγει ἡ Φουλβία δολίως· ἀλλὰ βλέπετε, ἡ Μύρτις παρημέλησε τὰ μαλλιά σας, καὶ εἶναι ὀλίγον μπερδεμένα.»

— Ἐχεις λάθος! εἶπεν ἡ Βαλερία ἀποτόμως, διότι ἐνόησεν ὀλίγον τὴν πονηρίαν τῆς Φουλβίας.

— Ἐννοῶ βεβαίως, χρυσὴ μου κυρία, ὅχι ὅτι δὲν σὰς ἐκτένιζε κάθε ἡμέραν, ἀλλ' ὅτι σὰς ἐστόλιζε τὰ μαλλιά κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν συρμόν, διότι εἶναι εὐκολώτερος ἀπὸ τὸν Ῥωμαϊκόν.

— Δὲν θέλω τὸν Ἑλληνικὸν σήμερον· ὁ Ῥωμαϊκὸς τρόπος εἶναι ἐπίσης καλός, εἶπεν ἡ Βαλερία.

Ἡ Φουλβία λοιπὸν ἔφερε μικρὰν δέσμην τεχνιτῶν πλοκάμων (κατσαρῶν), καὶ αὐτὰς τὰς ἐπλεξε μέσα εἰς τὰς τρίχας τῆς Βαλερίας τόσον ἐπιτηδεύως, ὥστε δὲν διεκρίνοντο ἀπὸ τὰς φυσικάς. Οὕτω δὲ κατεσκευάσεν εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς Βαλερίας πύργον ὁλόκληρον οὕτως εἶπεῖν ἀπὸ πλοκάμους, καρφίδας καὶ σειρήτια!

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Μύρτις εἰσῆλθεν, ἰδρωμένη καὶ κουρασμένη διότι εἶχε τρέξει ἀπὸ τὴν ἀγοράν.

(Ἀκολουθεῖ.)